Не. Великият държавник не бе човек, както всички останали ~~божии~~ люде. Той нямаше сърце, той не беше баща, той не можеше да се погрижи за спасението на душата си. Той бе цар и самодържец. Помазаник божий, смазан под нечовешката тяжест на венеца, който даваше власт и почит, ала разраняваше до кръв челото, което го носеше.

За да не слуша укорите и сълзите на дъщеря си, която изплакваше пред майка си цялото отчаяние на младото си сърце, Иоан Асен веднага отиде в работната си , свика великия поготет, патриарха и севестократор Александър, все съвеса им и веднага прати послание до ~~светия отец~~ Григорий ~~Девети~~ IX, в което му изказваше своята най-голяма преданост към римската църква и към папския престол, като го молеше да изпрати при него уважаемо, видно и доверено лице, за преговори по делата и положението на латинската империя. Той го уверяваше, че желае да стане отново защитник и покровител на младия Бодуен, както по времето, когато баронните му бяха предложили наместничеството в Царския град. И за да няма никаква разлика между тогавашните условия и сегашните, той му известяваше, че дъщеря му Елена е вече свободна от брачните си връзки с Никейския дом. Следователно нищо не пречеше да се възобнови съглашението от 1228 година.

– От съюза с Ватаци получихме патриархата... – каза севестократор Александър – сега от новия съюз с латинците, ако можем да получим Цариград... Това ще бъде увенчаването на твоето дело, Асене.

Царят не бе тъй самоуверен.

– Аз ~~бих бил~~ ще бъда доволен дори ако с този съюз успеем да отклоним засега само две опасности: засилването на Ватаци и угрозата откъм татарите... Ако преговорите ни не успеят, то поне дордето губим време по тях, силите между Никея и Константинов град ще се равновесят. Защото, ако Цариград не бъде наш, то не трябва да бъде нито на Никея, нито на един силен Бодуен. Дорде моята държава не се спои в едно неразрушимо цяло, враговете ни трябва да бъдат слаби.

– Преговорите ще бъдат трудни – каза замислено патриархът. –